

6. junija 1867. leta je Poljak Berezovsky v Parizu strelil na cara Ruskega.

10. junija t. l. je bil knez Srbski Mihajlo Obrenović v Topčideru zaklan.

Dopisi.

Iz Srbije 12. maja. Dr. J. K. (Dalje.) Jaz nisem politikar, a vendar se mi čudno zdi, da Magjari tako grozno ropočejo, da se po celem svetu sliši! Saj tudi Vlahi kakor Magjari bivajo v sredini slovanstva, a Vlahi imajo svojega, skoro da nezavisnega vladarja; imajo veliko, dobro naoroženo svojo vojsko, ki ni nikakor zaničevati; Vlahov je po številu mnogo mnogo več od Magjarov že v samih kneževinah Moldavi i Vlahiji brez mnogo milijonov v avstrijskem i ruskem carstvu; Vlahi imajo plodnejše i za trgovino sposobnejše zemlje na obalih Donave i črnega morja v svojih rokah, nego Magjari. Pa kako so mirni Vlahi! oni živijo z vsakim narodom v ljubezni i napredujejo na vse strani hitro pa tako tiho, da se o njih nikjer i nikamor nič ne sliši. Da so Magjari v tako lepem položaju i da imajo oni tako moč, kakor jo imajo Vlahi, no! to bi še le ropotali, da bi se celi svet tresel i Moskava bi se od presilnega ropota zrušila, njeno zidovje bi razpadlo, kakor zidovje Jerihe od glasú trobent!

Mesto Karanovac sem v „Novicah“ 1865. leta popisal. Onemu popisu dodam še to-le: Karanovac ima zdrav i prekrasen, za Belim gradom najlepši položaj izmed vseh mest Srbije. Razprostrto je mesto po lepi, visoki i vrlo plodni ravnici na polotoku Morave i Ibera. Na desni strani pod mestom dere bistra reka Iber, ki iz tužnega Kosovega polja hiti i se pol ure pod Karanovcem v Moravo izliva. — Unkraj Ibera je zopet lepa, vrlo plodna, kako uro hodá široka, al od Karanovačke mnogo nižja ravnica. Kroz sredino ravnice je potegnjena lepa, ravna, bela cesta, i na koncu nje se blišči staroslavni samostan „Žiča“, Karanovcu ravno nasproti pod visokimi planinami, ki se „Stolovi“ imenujejo in ravnino zatvorijo.

Nekoliko naprej proti zapadu je visoka planina „Triglav“, na katero jaz vsaki dan, kakor tudi zdaj to pišoč iz svoje sobe gledam i se premile Slovenije spominjam. Triglav mi je najljubše ime v Karanovcu i na Triglav mi je najmilejši pogled iz Karanovca.

Še naprej proti zapadu je planina Jelica i za njo Venčac pri Čačku. Za Čačkom ste dve šilasti visoki planini Ovčar na desni, i Kablar na levi obali Morave. Med Ovčarom i Kablarom si je Morava v protoku vekov izkopala težavno svoj tesen pot, po katerem z veliko silo naprej dere v lepo čačansko ravnino, katero večkrat vso zalije; zato morajo njeni hudobiji jezove, zagraje i nasipe nasproti staviti, da Čačka ne zalije i neprecenljive škode ne dela.

Pod Ovčarom i Kablarom je mnogo samostanov (kloštrov), zato pravijo temu kraju: „srbska fruška gora.“ — Znana je fruška gora v Sremu z mnogimi samostani. V planino Kablar je Miloš svojo ženo i svoj rod skrtil, ko je šel v krvavi i rešilni boj na Ljubič, o katerem sem „Novicam“ že tudi enkrat nekoliko pisal. — Pa predeleč sem se izgubil po planinah od Karanovca v planine unkraj Čačka, zato hitim po lepi cesti, ob kateri so za leto i dan prekrasne gostilnice izrastle naravnost domú v Karanovac, do drugikrat o Čačku kaj povem.

Leva obala (breg) reke Ibera je visoka i skalnata, skoraj tako, kakor je leva obala reke Krke v Novem mestu. In kaj prijetno je zunaj mesta, to je, kraj mesta sprehajati se po visoki obali i oči obračati v globoki Iber, na nizko ravnino unkraj njega, na bli-

ščeči Žič i na visoke planine nad Žičem, ki se pod raznimi imeni vlečejo memo Karanovca od Čačka do Kruševca i na vse strani naprej i naprej.

Na levi strani mesta, to je, na desni obali Morave, je lepa, visoka ravnina, po kateri se razna žival pase i srbska vojska podučava, na ravnini pa je majhen griček z gosto hosto pokrit, pod njim so lepi vrti, njive i vinogradi. Vrh griča je zopet lepo raven kraj, ogrnjen z lepimi travniki i tratami, obločen z bombami, kartečami i z vso pripravo za požiganje i podiranje mest i za razširjevanje civilizacije i kulture itd. Vse, za take reči potrebno je na lepem griču v veliki smodnišnici ali barutani. Lep grič se imenuje „Grdica.“ Grdica pri Karanovcu bil bi lahko to, kar je „Roženbah“ nad Ljubljano. Se vé, to ne more biti, kajti Karanovac bode še le čez mnogo let lepo mesto, polno hiš i gradov itd. Karanovac je novo i vrlo lepo vredjeno mesto; ulice so mu široke, ravne; na sredi mesta je velik, okrogel trg, na sredi trga je velik vodnjak in okoli i okoli so v okrogu trgovske štacune s slabim, nič vrednim, pa strašno dragim evropskim i srbskim nekoliko cenejim blagom.

Staro mesto Karanovac, ki ga je Črni Jurij požigal, je stalo pod današnjim Karanovcem; po njem se zdaj orje, seje, žanje; o mestu ni sledú več, ni ostal kamen na kamenu. Zemeljski nasipi i okopi, s katerih je Črni Jurij na Karanovac pokal, še stojijo, i po pripovedovanji večtih ljudi so ti na pravem mestu izkopani ter so Črnemu Juriju še dandanes vrlo dobra svedočba, da on ni bil samo neustrašljiv junak za pokanje i sekanje, nego da je imel tudi glavo na pravem mestu, v glavi velike mežgane polne bistré pameti.

Za nasipi i okoli njih v veliki dolgosti i širini je izrastel današnji Karanovac; al bolje da rečem: se je zasejal današnji Karanovac, ki vrlo lepo raste od dana v dan, al cvesti še ni počel, ker je še v trdem, nerazvitem popku. (Dal. prih.)

Iz Veličevca na Koroškem. † (Učitelji in deželni zbor.) Nedavno so se pri nas zbrali učitelji veličevske in doberloveške dekanije, da so se pogovorili, kaj bi bilo zdaj v prid ljudskemu učiteljstvu nasvetovati deželnemu zboru, in česa ga prositi. Sestavila se je ponižna prošnja, v kateri se v začetku popisuje važnost učiteljskega stanú, kateri se pa vendar tako slabo plačuje, da mu ni ne živeti ne umreti. Tirja se od njega zmiraj večja zmožnost in inteligencija na vse strani, kar je tudi vse prav; zato pa na drugi strani oni, ki družini, občini, cerkvi in državi dober, umen in zvest zárod odgajajo, imajo pravico zahtevati, da se jim njihovo materijalno stanje zdatno poboljša, ker je potem pričakovati, da napnó dušne svoje moči tako, da ljudska šola vrlo napreduje. Zato so tù izbrani učitelji soglasno sledeče točke v svojo prošnjo na visoki deželni zbor vzeli: 1) Od vsacega, kdor se k učiteljskemu stanu obrne, naj se tirja večja izobraženost, za že postavljene učenike naj se pa napravijo šole za napredovanje in društva enakega namena. 2) Učnina (šolski denar) naj odpade in se na deželne davke (Landesumlage) razdeli, ker se po takem nič ne zgubi, temveč le v denarji pridobi. 3) Za vzdržanje ljudske šole naj donaša vsakdo, ali ima otroke ali ne; saj je šola za vse, posredno vsakemu koristi. Učiteljska plačila naj se postavijo na 400, 500 in 600 gld. 4) Šolski čas za učenje mladine, kateri je do zdaj trajal le do 12. leta, naj se podaljša do 14. leta, ker se ravno v pridjanih dveh letih več dá storiti, kakor v vseh prejšnjih zato, ker so učenci že zrejši, za poduk bolj izurjeni. 5) Za učence kmetijskega ali rokodelskega stanú, kadar iz šole stopijo, naj se napravijo kmetijske ali obrtnijske šole; kajti to tirja sedanji čas vsak dan bolj. 6) Učitelje naj stavi deželna

vlada. 7) Učiteljevo stanje v občini naj varuje deželna vlada, da se ne upa vsak potepuh čez učenika. 8) Ime „podučitelj“ naj odpade, vsak učitelj naj ima aktivno in pasivno volilno pravico. 9) Za šolske inšpektorje in svete naj se tudi učitelji postavijo in volijo. 10) Kadar se v deželi o imenitnih pedagoških rečeh posvetuje, naj se v tak posvet pokličejo tudi izvrstni učitelji. 11) Šolske knjige naj posebno na domačo deželo ozir imajo in naj se od izvoljenih učiteljev izdajajo. — To so najiminitnejše točke omenjene peticije, ktera bo zdaj romala tudi k drugim učiteljem, ki v našem shodu niso pričujoči bili. — Tudi v drugih dekanijah se bode toisto storilo in posebno bo to reč koroško učiteljsko društvo v roko vzelo. Bog daj, da bi bili uslišani!

Iz Ljutomera 14. junija. A. K. — Zadnja naša beseda v čitalnici 7. dan t. m. bila je kaj izvrstna. Igrri „Filozof“ in „Ultra“ ste mnogobrojnemu občinstvu bili tako po godu, da smehú ni bilo ne konca ne kraja. Rekel je neki poslušalec, kateri je pričustoval skoraj vsem besedam ljubljanske čitalnice, da bi se mi Ljutomeržani, kar se gibčnosti in lepote naših igravek tiče, smeli z Ljubljano skušati. Mnogo je pripomogel k sijajnosti čitalnične zabave znani operist gosp. Melkuš, ki je v družini z glasovirnim virtuozom gosp. Pravom iz Prage popotovaje skoz slovenski Štajar pomagal naš program dčiti. Največi vspeh je dosegel s pevanjem „pregnanega poljskega kneza.“ Pa kaj bi vam tu o Melkušu pripovedoval; saj ga iz ljubljanske čitalnice bolj nego mi poznate. — Dvorana je bila sicer prepolna, al ne od Ljutomeržanov nego gostov iz okolice, posebno so se mnogobrojno vrli narodnjaki iz trga Središča s svojim županom g. Dečkom na čelu udeležili. Tudi iz Ormuža jih je bilo precej, iz Vélike nedelje so se celó sè trobojno zastavo pripeljali. — Kolikor se dá v obče soditi, klije zdaj pri nas najživahnejše narodno življenje na vsem slov. Štajarji.

Iz Trsta — piše „Primorec“, da je mestno svetovalstvo kakor deželni zbor sklenilo, v povzdigo poljedelstva razdeliti srenjske ali komunske pašnike med posestnike tako, da bi en del prišel kmetom v lastnino, en del bi ostal za pašnike, a zadnji del bi se pogozdil na mestne stroške. Ta hvalevredni sklep je tudi ministerstvo mestnemu svetovalstvu priporočilo v izpeljavo, al zdaj še brez zelenega vspeha. Pa zakaj? Nektere vasi se protivijo tej razdelitvi, pa se trudijo jo odgoditi in v pozabljivost dovesti deloma iz zanikarnosti deloma iz sebičnosti. — Res žalostno bi bilo, ako bi se dobra in potrebna stvar razbila na trmi nekterih!

Iz Senožeč 21. junija. — ? — Enemu senožeških dopisnikov današnjega „Primorca“ to-le: Ako ni „preleganten“ ali celó slabega droba, da mu mesarski smrad škodva — a menim, da ni tak — naj gré k mesarju, da mu tisti županijski odlok o zadevi naše mesnice pokaže, kterege je meni pred 14 dnevi kazal; ko to vidi, javalne bode potem rekel, da županija ni svoje prve dolžnosti v tej zadevi izpolnila. Da ima pa naš župan obilo opravil, resnico piše, pa si opravil tudi sam napravlja i to edino na vsestransko korist zanemarjene soseske i njenih naprav, z načelom „vsakemu svoje.“ Tudi uradna opravila mu dajo dovolj opraviti, a vse mu gré brzo izpod rok, čeravno on ne ene same nemške črke ne rabi. Da pa bi naš župan zarad neke razprtije z opravi obilo obložen bil, to je prazna! — kajti s takimi norčijami in z dopisi, kateri v „Primorcu“ ali v drugih časnikih odtod izhajajo, se on le kratkočasi. Predrznost pa, pisariti v imenu več družih, pa ne veljá za „mi smo mi!“ — Drugemu dopisniku pa to-le: Ugovarjati je pripuščeno vsakemu, a dosledno naj se ugovarja! Svetovati pa bi dopisnik moral — prav za prav — najpred sam sebi, da si kak pošten

stan izbere in dalje drazega časa zastonj ne trati in tako svoje mlade zlatá vredne ure za-se, ne pa za nič ne porabi. On meni, da nemškutarju ne diší nič, kar je prav. Jaz pa menim, da so nemškutarji bolj zbrisani nego on sam; kajti Latinec pravi: „Multi potuissent ad sapientiam pervenire, ni jam putassent se pervenisse.“ Vredniku „Primorčevemu“ pa, kateri uže 20 let časnike bere, pa pravi, da ni še tako „hinavsko-hudobnega“ očitanja čital, kakor so ga „Novice“ o njegovem dopisniku izrekle, pa rečemo le: Čudo, čez vse čudo! ali ni v svojem listu bral pisarij o g. Svetec-u? Druzih ni treba iskati!

Iz Št. Petra na Notranjskem. — Po nalogi ministerstva trgovine — tako piše „Gosp. List“ — se imajo za železnico sv. Petra ona dela brž začeti, ktera največ časa potrebujejo, in to so 3 predori (tuneli) in 3 preséki na Krasu pod sv. Petrom.

Iz Smelednika. — Pri tako silni vročini, ki je bila meseca maja, ni čuda, da je živina začela za naglo vrančino boleznijo (črmom) cepati. Našemu županu je poginila konec u. m. krava, 16. dne t. m. pa vol. Kravo je dal župan malo pred poginom zaklati in klavec, neki zidar, je dva dni potem hudo nevarno zbolel, otekla mu je roka, izpustilo se mu je po njej veliko črnih pik, in brž ko ne bi bil strašno smrt storil, ako ne bi bil šel še ob pravem času k gosp. Ves-u pomoči iskat. Okrajna gospóska je izvedela to in je dala pokončati vse kravje meso, ki so ga dali osoliti in sušiti. — Varite se vendar strašne bolezni!

Iz Ljubljane. C. kr. ministerstvo kmetijstva je naznanilo te dni družbi kmetijski, da konec tega poletja hoče poklicati poslance kmetijskih družeb na Dunaj v posvèt zarad mnogih kmetijskih zadev.

— Tukajšnji odbor za železnico gorensko je v zboru nedeljskem enoglasno sklenil, gosp. dr. Tomanu pokloniti zahvalnico za njegov veliki trud in sijajni vspeh o tej za našo deželo velevažni zadevi. — Dozdaj še nismo slišali nikogar, da bi ne bil vesel te železnice — razun Lohningerja v zbornici poslancev in pa dopisnika „iz desnega brega Save“ v „Slov. Nar.“ Lohningerju je povedal dr. Toman sam, kar mu je šlo (glejte stran 205. današnjih „Novic“), — dopisniku „iz desnega brega“ pa, čeravno mu je že samo vredništvo „Slov. Nar.“ z drugim glasom dementi dalo, morajo „Novice“, ki se že več let potezajo za to železnico, svoje povedati. One ne morejo molčati o tem, da se železnica, ki je sreča naši deželi, v blato gazi s piškavimi razlogi; one ne smejo molčati, da se tako nesramno napada dr. Toman, ki nam je pridobil to železnico tako hitro po nevtudljivi delavnosti skozi mnogo mesecev. Dopisnik „iz desnega brega“ je preočitno pokazal princip, da nič ni dobro, če tudi je najbolj koristno deželi, kar koli počne dr. Toman in sicer poslanci naši! Da ne sme iz tanke preje biti, kdor se vstopi na javni oder, to je gotovo; „wer da baut auf offenen Strassen, muss die Leute reden lassen“, pravi nemški pregovor; tega je dr. Toman, kakor vsak drug, že dolgo vaju; al poštenost zahteva, da se hvali, kar je hvale vredno in graja le, kar je graje res vredno, omika pa zahteva, da je beseda vsigdar spodobna. Sploh zahteva „viteštvo“, ako kritika prestopi iz stvarí na osebo, to je, da pisatelj napade osebo z imenom, da tudi napadnik sam sebe imenuje, da napadeni vé, kdo ga kliče na duševni dvoboj. Okó v okó, a ne zavratno! O osebnih zadevah ne veljá se z nimbusom naroda zakrivati. Posamesni glasi niso „narod“. Veliko občin na Gorenskem je odločno prosilo za železnico na Gorenskem, in ker gré dr. Tomanu hvala, da je največ pripomogel v to, da se jim je prošnja spolnila, zato more pač dr. Toman reči, da ima narod za

sabo, a ne pisatelj „iz desnega brega“, ki je organ morabitni le kakega poštarja ali kakega oštirja.

— Da se resnica prav spozná, je treba čuti dva zvoná; ta pregovor veljá tudi o pravlici, ki je šla po časnikih, da je z glediščinim ravnateljem dež. odbor dramatičnemu društvu še slabeje pogoje načrtal kakor nemški „komite.“ To od konca do kraja — ni res. Iz gotovega vira smo pozvedeli, da je poročnik deželnega odbora v shodu glediš. komite-a stavil pogoj, naj se dramatičnemu društvu prepusti vsak mesec enkrat gledišče brezplačno, vsak teden enkrat pa za polovico večernega dohodka. Al tega komitè nikakor ni hotel, češ, da on ni nabiral denarja za slovenske igre. Od Zöllnerja pa, ki je edini bil, ki se je še le čez več tednov po razpisanem oklicu oglasil za gledišče ljubljansko, je deželni odbor komaj to dosegel, da je odstopil od nedelj in praznikov, katerih izprva nikakor ni hotel prepustiti slovenskim igram, ker so mu najzdatniši glediščini večeri; deželni odbor pa je ravno nedelje povdarjal za najpripravniše večere narodnih iger. — Sicer je glediščina sezóna le od septembra do velike noči; ves drug čas igra dramatično društvo kolikor mu je drago brez polovine; deželni odbor mu menda ne bo kratil dovoljenja.

— (*Zastavica.*) Državni kancelar dunajski hvali deželni zbor kranjski, ki je po večini naroden, in je iz tega ozira celó zbornici poslancev priporočal, naj Slovencem dovoli železnico, — c. kr. kranjska deželna vlada pa se neki tri fajmoštre, ktere je nasvetovalo sl. knezoškofijstvo, brani imenovati, in to, kakor pravijo, v spominu na volitve v deželni zbor. Gori hvala, doli pokora — iz istega vzroka! Naj nam ugane, kdor more, to zastavico, ki je na vsaki način vredna interpelacije v prihodnjem deželnem zboru.

— Od nove „aere“ mestnega odbora pričakujejo magistratni uradniki povišane plače. Magistratnemu kancelistu g. Hudobivniku, ki je že zdaj dobro plačan, pa se ta magistratna „organizacija“ prepočasna zdí, tedaj je navadno pot vlog opustivši kar naravnost hitel k podžupanu. — Kdo je zdaj gospodar pri magistratu, se res prav ne vé; na pritožbo liberalnega trgovca g. Leskovca, da neki mož in žena (oba Kranjca) pohišvata s štacunarskim blagom po Ljubljani, je neki ukazala pred malo dni c. k. finančna gosposka, da se jima pohiševanje prepové — pozneje pa je prišlo na dan, da jima je sedanji magistratni predstojnik, v čegar oblast spada lokalna policija, pohiševanje dovolil! Potacih in enacih dogodbah pač praša vsak nepristranec: kako dolgo se bode še odlaševalo, da postavni in ustavni župan nastopi županovanje?

— C. kr. okrajna gosposka okolice ljubljanske je v nedeljo na Jézici, v Malivasi in Stožicah dala oklicati ukaz od 20. aprila 1854. leta zarad fantovskega ponočevanja.

— Iz občnega zbora dramatičnega društva 21. dne t. m. naznanjamo, da se je iz odborovega sporočila izvedelo, da je denarni stan okoliščinam primeren in da društvo šteje blizo 200 članov. O igrah v javnem gledišču se je sprejel nasvet odborov, da društvo ne bo igralo po pogodbi, sklenjeni od deželnega odbora s podvzetnikom Zöllnerjem. Sklenilo se je tudi, da se novi odbor obrne do deželnega zbora in do Matice za podporo, in da se skrbi, da se napravljajo predstave. Za prvosednika je bil izvoljen g. Fr. Levstik in za blagajnika g. Drag. Žagar, za odbornike pa gg. dr. Karol Bleiweis, M. Bole, Fr. Cegnar, P. Drahsler, P. Graseli, E. Gutman, J. Jurčič, J. Kozina, dr. Lavrič, J. Murnik,

J. Noli, dr. Papež, dr. Poklukar, E. Pour, Fr. Ravnikar, J. Stritar, V. Valenta in J. Zabukovec.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — Danes menda je zadnjikrat državni zbor skupaj in potem se razide — za koliko časa, ni še znano. Obé zbornici ste po večini glasov potrdili ministrov predlog, da se za letos, ker državni blagajnici primanjkuje čez 8 milijonov gold. in ker se ni dovolil davek na premoženje, naložé doklade na zemljiščin davek $\frac{1}{12}$, na hišni razredni davek $\frac{1}{4}$, na pridobnino in dohodnino $\frac{3}{5}$ rednega davka. Vsi nasprotni govori niso nič pomagali: spet je ministerstvo odgovorilo: „sila kola lomi.“ Z nesrečno „Zwangslage“ se je začel državni zbor in končal. Našim slovenskim in poljskim poslancem gré hvala, da so se s privatnim moledovanjem in v odborih, z govori (glej Tomanov govor) in z glasovanjem na vso moč upirali povikšanju davkov in da so gotovo največ pripomogli, da se bo pri 51 milijonih državne primanjkeve le par krajcarjev več davka na zemljo naložilo. — O prošnji isterskih občin, da bi se pri uredbi isterskih gimnazij tudi na slovanski jezik obzir jemal, je 20. dne t. m. poročal dr. Pajer v imenu peticijskega odbora tako-le: Prošnjiki dokazujejo, da v Istri tudi Slavenci prebivajo, zato naj se po §. 19. osnovne drž. postave pri prenavljanju isterskih gimnazij tudi na njihov materni jezik pristojno gleda. — Ker se ta zahteva popolnoma vjema z določbami omenjene osnovne postave, in ker se pri prenavljanju gimnazij pristojno izraženim željam posameznih narodov ima brez vsacega ugovora zadostovati, tedaj stavi peticijski odbor ta-le nasvet: Visoka zbornica naj sprejete prošnje izroči ministerstvu za nauk in bogočastje, da se na-nje ozira. — Ta predlog je zbornica sprejela. Radovedni smo zdaj: ali bo §. 19. kaj več kakor — črka na papirji?

Česko. Iz Prage. — Presvitli cesar je v nedeljo zjutraj ob $\frac{1}{2}$ 6 prišel v Prago spremljan od nadvojvoda Albrechta, predsednika ministerstva in še druge gospôde, sprejet z živahnimi slava-klici. Na novem mostu, ki se je danes slovesno blagoslovil, in ki se imenuje po imenu cesarjevem, kakor ulica, ki pelje na ta most, po imenu cesaričinem, je Njih Veličanstvo nagovoril župan dr. Klauudy v českem jeziku in na posled dodal tudi nemški govor. Tudi cesar je je prav prijazno odgovoril najpred v českem in potem nemškem jeziku, končavši s tem, naj Bog blagoslovi mesto in celo deželo česko. Ali so se nektera narodna društva odtegnila tej slovesnosti ali ne se iz dopisov v prvem hipu narejenih, ne da soditi za gotovo; to pa je gotovo, da k slovesnemu obedu sta bila povabljeni tudi Palacky in Rieger. Današnji telegrami so prinesli pomenljivo novico, da je bil državni kancelar Beust včeraj v Prago poklican.

Ogerska. Iz Pešta. Princu Napoleonu so Magjari čuda zeló čestitali.

Srbija. Kakor se sliši, je skor gotovo, da narodna skupščina, ki se snide 5. julija, izvoli 14 let starega Milana Obrenovića za svojega kneza. Prišel je iz Pariza že na Dunaj. Čedalje več zapirajo ljudi, ki so sumljivi deleštva pri umoru knezovem. Preiskave pa še niso tako dognane, da bi se že vedelo za prave početnike tega hudodelstva.

Telegram iz Dunaja 23. junija. Ravnokar je tudi zbornica gospôska sprejela postavo zarad železnice gorenske.